

Audycja nr. 254 Temat: „Czy znasz Jezusa”. 25.12.2022.

W grudniowym programie religijnym „Wczoraj, dziś i na wieki”, serdecznie witają miłych słuchaczy: Ireneusz Kołacz, Piotr Ambruszkiewicz i Tadeusz Żurek. Program dzisiejszy dedykujemy naszemu Drogiemu Zbawicielowi i nazwiemy go: „Czy znasz Jezusa”. Urodzenie Jezusa w Betlejem Judzkim w Izraelu jest dobrze wszystkim Chrześcijanom znane, lecz przypuszczamy, że nie wszystkim wiadomo, jaka była Jego przedludzka egzystencja i właśnie od tego rozpoczniemy znajomość Jezusa. Na kartach Nowego Testamentu a dokładniej w Ew. Jana 1: 1-3, czytamy, że „*Na początku było Słowo, ... Ono było na początku u Boga. Wszystko przez nie powstało, a bez Niego nic nie powstało, co powstało*”. Ówczesne SŁOWO, lub: LOGOS, czyli późniejszy Jezus Chrystus nigdy nie był Bogiem i nigdy nim nie będzie, gdyż Bóg jest jeden jedyny, o którym Jego Jednorodzony Syn wyraźnie powiedział; iż Ojciec jest większy aniżeli On. Na innym miejscu Jezus zapewnił swych uczniów mówiąc: „*Ja prosić będę Ojca i da wam innego Pocieszyciela, aby był z wami na wieki*” Ew. Jana 14:16. „*I po niewielu dniach będziecie ochrzczeni Duchem Świętym, (czyli Bożą mocą)*”. Dzieje Ap. 1:5. Kiedyś znowu Jezus zapytał swych uczniów: „Co ludzie o mnie sądzą? Kim jestem według opinii publicznej?

Wtedy odpowiedź apostołów była, że zdania na ten temat są podzielone: Jedni ludzie uważali go za Jana Chrzciciela, gdyż istniała taka opinia, że Jan, który został ścięty z rozkazu Heroda Tetrarchy, Zmartwychwstał i działa pod imieniem Jezus. Mat. 14: 1-2. Inni znowu uważali, że Jezus jest Eliaszem, który zstąpił na ziemię zgodnie z przepowiednią. Mal. 4:56. Po wysłuchaniu relacji apostołów na temat opinii publicznej o Jezusie, sam Jezus zapytał swoich uczniów: A za kogo wy mnie uważacie? Nie było łatwo odpowiedzieć na to pytanie, ale w imieniu wszystkich apostołów, najstarszy z nich, Piotr, powiedział: „*Tyś jest Chrystus, on Syn Boga żywego*”. Mat. 16: 16. Odpowiedź Piotra była zgodna z prawdą proroczą i zyskała aprobatę Jezusa, który powiedział mu: „*Błogosławiony jesteś Szymonie, bo nie ciało i krew objawiły ci to, lecz Ojciec mój, który jest w niebie*”. - Nie tylko podczas pobytu Jezusa na ziemi, ale również przez ostatnie dwa tysiące lat, opinie i zdania na temat osoby Jezusa Chrystusa są podzielone, zarówno wśród wierzących, jak i niewierzących. Pomiędzy duchowymi, filozofami oraz badaczami historii biblijnej nadal trwa spór w kwestii autentyczności Jezusa Chrystusa. Dzisiaj tematem naszym nie jest zajmowanie się sporami i dyskusją na ten temat.

Przytoczymy jedynie historyczne dowody istnienia Jezusa Chrystusa, które możemy znaleźć w historycznych źródłach chrześcijańskich i świeckich. W czasach życia naszego Zbawiciela na ziemi, Izrael był pod okupacją Rzymian. W ówczesnym Rzymie panującą religią było pogaństwo, a boskim kultem otaczano cesarzy. W Izraelu natomiast była religia Mojżeszowa, w której główną rolę odgrywali kapłani i Rabinowie wywodzący się z ugrupowań; faryzeuszów, saduceuszów i Herodiadów. Wszelkie nowe kierunki i ugrupowania religijne nie były mile widziane, lecz ostro zwalczane. Wszelkie dowody i dokumenty wskazujące na osobę Jezusa Chrystusa, niszczone i zaprzeczano Jego istnieniu. Tak, więc religia chrześcijańska rodziła się w warunkach konspiracyjnych, a wiadomo, że wówczas nie było środków masowej komunikacji, jakie istnieją obecnie, jak: książki, radio, telewizja czy komputer. Jednak pomimo tych trudności i nieprzyjanych okoliczności zachowały się świadectwa rzymskich i hebrajskich pisarzy, kronikarzy i uczonych, którzy zapisywali fakty o Chrystusie i chrześcijaństwie. Należy nadmienić, że są to najczęściej opisy wrogie, niekiedy nawet złośliwe względem Chrystusa i chrześcijaństwa.

Jednym z najbardziej znanych historyków rzymskich jest Tacyt, żyjący w latach 55-120 n.e. W swoich pismach „Annales”, (czyli roczniki), Tacyt pisze o Chrystusie i chrześcijanach. Był on urzędnikiem

państwowym pogańskiego władcy i nienawidził chrześcijan. W swoim notatniku z 44 roku, napisał o Chrystusie, że za panowania Tyberiusza cesarza skazany został na śmierć przez prokonsula Poncjusza Piłata. Inny z urzędników rzymskich Pliniusz Młodszy, żyjący w latach 62-113, pisząc raport do cesarza Trajana podaje również informację o Chrystusie i gminach chrześcijańskich. Historyk i retor rzymski Swetoniusz, żyjący od 70-160 roku, osobisty sekretarz cesarza Trajana, w swoim dziele „De vita Caesarum”, (czyli: Życiorys cesarzy), podaje również informację o Chrystusie i chrześcijanach. Celsus, który w roku 178 napisał napastliwy pamflet na chrześcijan i na Chrystusa, potwierdza w nim i wydaje świadectwo o historycznej autentyczności Jezusa Chrystusa. Współczesny Celsusowi Lucjan wyśmiewał chrześcijan i pisał, że wybrali sobie Boga, który zginął hańbiącą śmiercią na krzyżu. Jednak jednym z najważniejszych dokumentów rzymskich potwierdzających historyczność Jezusa Chrystusa jest raport prokonsula Jerozolimy Piłata do cesarza Tyberiusza o życiu i ukrzyżowaniu Jezusa.

Żydowski pisarze nie uznawali Jezusa, jako Mesjasza i dlatego nie pisali o nim ani dobrze ani zbyt wiele, ale nie zaprzeczali jego istnieniu. Jednak najważniejsze świadectwo o Jezusie dostarcza nam Talmud oraz żydowski historyk Józef Flawiusz. Talmud na język polski oznacza naukę wykładów Starego Testamentu wraz z komentarzami duchownych uczonych żydowskich opierających swoje myśli na Pięcioksięgu Mojżeszowym. Autorami Talmudu są dwie grupy rabinów; palestyńscy i babilońscy, stąd też istnieją dwa kodeksy Talmudu różniące się między sobą. Całość dzieli się na Misznę i Gemarę. Miszna jest pracą zbiorową zawierającą objaśnienie do TORY, czyli do prawa Mojżeszowego. Gemara natomiast zawiera objaśnienia do Miszny. W Talmudzie w kilku miejscach znajdujemy wzmianki o Jezusie i chrześcijanach, jednak zawsze są one wrogie i poniżające, ale mimo tego, świadczą właśnie o istnieniu Jezusa Chrystusa. Jeden z fragmentów Talmudu podaje, że w wigilię Paschy powieszono Jezusa z Nazaretu na krzyżu za to, że czynił czary, zwodził lud i odprowadzał od Zakonu Mojżeszowego. – Historyk żydowski Flawiusz, żyjący w latach 37-100, napisał „Antiquitates judaicae”, 20 ksiąg (Dawne dzieje Izraela), w których czyni wzmiankę o Chrystusie i chrześcijanach, pisząc, że:

W tym czasie żył Jezus, człowiek nadzwyczaj mądry, jeżeli w ogóle można go nazywać człowiekiem. Czynił rzeczy niezwykłe i był nauczycielem ludu izraelskiego, ale również chodzili za nim i słuchali go poganie. A gdy skutkiem doniesień najznakomitszych mężów izraelskich, Piłat osądził go na śmierć krzyżową, to jego dawni wyznawcy mimo tego nie przestali go miłować, albowiem trzeciego dnia ukazał im się znowu, jako żyjący, jak to o nim przepowiedzieli Bosczy prorocy. - Od tamtego czasu aż po dzisiejszy dzień istnieje społeczność chrześcijańska, która od Chrystusa otrzymała swoją nazwę. - Powyższe dowody przytoczyliśmy nie tylko dla wzmocnienia naszej wiary, lecz również dla celów apologetycznych (obrony doktryny wiary), wobec wielkiej liczby przeciwników Chrystusa, Syna Bożego. Chrześcijańskim źródłem historyczności Jezusa Chrystusa są Ewangelie i listy apostołskie. Historyczność Pisma Św., w tym również Ewangelii, została potwierdzona przez archeologię. Książka wydana przez katolickie stowarzyszenie „PAX”, pt. „A jednak Pismo Święte ma rację”, przytacza wiele dokumentów dostarczonych przez archeologów, które potwierdzają historyczność i prawdziwość Pisma św., w tym również Ewangelii, jako księgi Boskiego pochodzenia, mówiącej o życiu i nauce Jezusa Chrystusa.

A teraz, zastanówmy się; **kim jest Jezus Chrystus dla nas?** Nasza opinia o Jezusie Chrystusie nie może różnić się od tej, którą wydał św. Ap. Piotr, mówiąc: „**Tyś jest CHRYSZTUS, on Syn BOGA żywego**”. Jezus przyszedł na ziemię, aby przeprowadzić dzieło wybawienia człowieka z grzechu i śmierci. W Starym Testamencie znajdujemy proroctwa, które wypełniły się, mówiące o narodzeniu Mesjasza w

Betlejem Judzkim. Mich. 5:27. Również, że miał być sprzedany za 30 srebrników. Zach., 11: 12. Że miał umrzeć Dan. 9:26. Że miał być uśmiercony wraz z przestępcami Izaj. 53:12. Że mu nie złamią żadnej kości Exodus 12:46. I że chociaż umrze, dusza Jego nie pozostanie w grobie Ps. 16: 10. – Cały 53 rozdział proroctwa Izajasza podaje szczegóły Jego ofiarniczej śmierci. Wszystkie te dowody świadczą wyraźnie, że Jezus był przepowiedzianym przez Bożych proroków MESJASZEM, czyli Zbawicielem świata. Jednocześnie świadectwa przytoczone ze Starego Testamentu, które znalazły swe wypełnienie w Jezusie Chrystusie przekonują nas, że całe Pismo Święte jest Boskim objawieniem. – Proroctwo Izajasza 9: 6-7 podaje kilka znamienych imion Jezusa: Dziwny, Radny, Ojciec Wieczności, czy Księżę Pokoju. Proroctwo zapewnia nas, że On zaprowadzi upragniony przez ludzkość wieczny POKÓJ na całej ziemi.

Ap. św. Paweł w swoim 1-szym liście do Kor. 1:23-24 pisze: „*My zwiastujemy Chrystusa ukrzyżowanego, dla Żydów wprawdzie zgorszenie, a dla pogan głupstwo, natomiast dla powołanych, tak Żydów i Greków, zwiastujemy Chrystusa, który jest mocą Bożą i mądrością Bożą*”. Ewangelia przytacza wiele ciekawych momentów, gdzie mądrość Jezusa Chrystusa przewyższa chytrość i przebiegłość faryzeuszów i saduceuszów, którzy usiłovali usidlić Jezusa w mowie. Ap. Paweł miał na względzie zbawienną mądrość Bożą, która skoncentrowała się w Jezusie. Ewangelia naszego Zbawiciela wskazuje sposoby i środki niezbędne dla osiągnięcia wiecznego życia i szczęścia w radości i adoracji dla Boga Jahwe. Najmłodszy z apostołów Jezusa określa swego Nauczyciela i Mistrza, jako „**Światłość świata**” Ew. Jana 1: 7-10 i 3:19-21. Jezus Chrystus i Jego chwalebna Ewangelia przyniosły światłość Boskiej Prawdy dla wszystkich narodów i pokoleń ziemi. Świat przed Chrystusem możemy porównać do małej chatki namalowanej przez pewnego malarza. Samotna i ponura chatka na pustej polanie na tle bezlistnych jesiennych drzew osnuta mrokiem wieczoru nie przedstawia miłego widoku, ale gdy potem malarz namalował światła w oknach tej chatki, to nagle ten obraz zmienił swoje oblicze.

Ze smutnego i ponurego widoku, obraz ten stał się miły, wesoły i przytulny. Podobny wpływ na los ludzkości wywiera nauka Jezusa Chrystusa, którą On sam nazwał; „**światłem świata**”. Dzisiaj, jedynie nieliczni ludzie oceniają tą światłość, większość nie dostrzega jej i nie postępuje za tą światłością. Ale obietnica Ewangelii na pewno wypełni się, kiedy groby się otworzą a z nich zaczną wychodzić wszyscy, którzy w nich spali snem śmierci, budząc się do restytucji, której głównym zarządcą będzie Boży Syn a nasz wybawiciel Jezus Chrystus. Wtedy ci, którzy przyjęli naukę Jezusa, jako światłość świata i są nią prowadzeni, nie pozostaną w ciemności. - Prorok Izajasz w 35: 3-10, pisze: „*Wzmocnijcie opadłe ręce i zasilcie omdlałe kolana! Mówcie do zaniepokojonych w sercu: Bądźcie mocni, nie bójcie się! Oto wasz Bóg! .... On sam przychodzi i wybawi was! Wtedy otworzą się oczy ślepych, otworzą się też uszy głuchych. .... Wtedy chromy będzie skakał jak jeleń i radośnie odezwie się język niemych, gdyż wody wytrysną na pustyni i potoki na stepie. .... I wrócą odkupieni przez Pana, a pójdą na Syjon z radosnym śpiewem. Wieczna radość owionie ich głowę, dostąpią wesela i radości, a troska i wzdychanie znikną*”. - Drodzy słuchacze, serdecznie zapraszamy was na naszą stronę internetową: „Polish Bible Students Association”, a teraz żegnamy się z wami do czwartej soboty następnego miesiąca. Dobranoc.